

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 972/2020
24.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела шумска крађа из члана 275. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивице Костића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 9/19 од 10.02.2020. године и Вишег суда у Врању Кж1 131/20 од 30.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.09.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивице Костића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 9/19 од 10.02.2020. године и Вишег суда у Врању Кж1 131/20 од 30.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 9/19 од 10.02.2020. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела шумска крађа из члана 275. став 1. Кривичног законика, па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 месеца, која се има извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, на адреси означеној у изреци пресуде, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, без примене електронског надзора и одређено је да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да окривљени остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, обавезан је окривљени да на име судског паушала плати суду износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка ОЈТ у Врању, укупан износ од 55.962,00 динара, на начин одређен у изреци пресуде, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећено ЈП „Србија шуме“ Београд, Шумско

газдинство „Врање“ – Шумска управа Врање, ради остваривања имовинскоправног захтева, упућено на парницу.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 131/20 од 30.06.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА и јавног тужиоца ОЈТ у Врању и првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Ивица Костић због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да преиначи другостепену пресуду и према окривљеном одбије оптужбу.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Поднетим захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче се повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да изрека првостепене пресуде не садржи све субјективне и објективне елементе кривичног дела шумска крађа из члана 275. став 1. Кривичног законика, обзиром да у истој није описан психички однос окривљеног према учињеном кривичном делу.

По налажењу Врховног касационог суда неосновано бранилац у поднетом захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 275. став 1. Кривичног законика прописано је да ће се новчаном казном или казном затвора до једне године, казнити онај ко ради крађе обори у шуми, парку или дрвореду једно или више стабала, а количина обореног дрвета је већа од једног кубног метра.

Из чињеничног описа дела у изреци првостепене пресуде, произилазе сва законска обележја кривичног дела шумска крађа из члана 275. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени оглашен кривим, како објективна обележја - која се односе на радње окривљеног – у шуми државне својине, ближе означеној у изреци пресуде, ради крађе, оборио 6 комада букових дубећих стабала, укупне дрвне масе 3,41 м³, у вредности од 10.861.00 динара, на начин описан у изреци пресуде, тако и субјективна обележја дела која

се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљеног за извршење дела, који укључује и свест о забрањености дела.

Наиме, стоји чињеница да у изреци пресуде, није у смислу члана 25. Кривичног законика наведен законски опис умишљаја. Међутим, како се кривично дело за које је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, по својој правној природи и начину како је биће кривичног дела одређено у закону, може извршити само са умишљајем, по оцени Врховног касационог суда, исти у конкретном случају произилази из низа објективних чињеница описаних у изреци пресуде, па чињеница да је из описа кривичног дела у изреци пресуде, изостао део који се односи на цитирање речима - „постојање свести о делу и хтење да се дело изврши“, у конкретном случају, није од утицаја на постојање умишљаја и стога кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да се прекорачење оптужбе у конкретном случају састоји у томе што је првостепени суд у изреци пресуде, регистарске ознаке возила марке „...“, којим је окривљени превозио спорна стабла означено као „...“, док су у оптужном акту регистарске ознаке тог возила означене као „...“.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

Из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Дакле, прекорачење оптужбе би подразумевало измену чињеничног описа радњи извршења кривичног дела окривљеног, које су описане у оптужном акту и то додавањем веће криминалне активности и воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, по налажењу Врховног касационог суда, доношењем нижестепених пресуда суд није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе на штету окривљеног, јер је окривљени оглашен кривим за идентичне радње које су му стављене на терет оптужним актом, при чему разлика на коју указује бранилац, у погледу регистарских ознака возила којим је окривљени превозио оборена стабла, којим ознакама је само прецизирано то возило, може приписати очигледној омашци у куцању, која у битном не мења смисао предузете радње окривљеног.

Како је у конкретном случају чињенични опис у изреци пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела у

питању, то су неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено, међутим наведену повреду поступка, образлаже наводима који се тичу чињеничних утврђења суда и оцене доказа, што заправо представља повреду члана 440. ЗКП.

Осталим наводима захтева бранилац указује на повреду члана 16. ЗКП и у вези са тим посебно истиче повреду процесног начела „in dubio pro geo“, те надаље указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истичући да су из образложења другостепене пресуде изостали разлози о чињеницама релевантним за одлуку.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреда чланова 16. и 440. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање истих није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић